

Arrest

nr. 317 323 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 juni 2018 bij de Belgische consulaire post in Casablanca, Marokko, een aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 18 juli 2018 geweigerd.

1.2. Op 3 juni 2021 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 17 juni 2021 geweigerd.

1.3. Op 12 juli 2021 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Ze geeft aan

gerechtigd te zijn op een inreisvisum onder de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), omdat ze familielid is van een Unieburger. Meer concreet haalt ze aan ten laste te zijn van haar meerderjarige zoon A. met de Nederlandse nationaliteit. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 29 juli 2021 geweigerd, omdat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste is van haar Nederlandse zoon waardoor zij ook niet is gerechtigd op een inreisvisum onder de richtlijn 2004/38/EG.

1.4. Op 28 februari 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Ook ditmaal geeft ze aan gerechtigd te zijn op een inreisvisum onder de richtlijn 2004/38/EG, als ascendent ten laste van haar Nederlandse zoon A. Het gevraagde visum wordt op 24 mei 2022 toegestaan, niet omdat wordt aanvaard dat verzoekster ten laste is van haar zoon A., maar omdat haar echtgenoot met de Nederlandse nationaliteit evenzeer in België verblijft.

1.5. Blijkens de inreisstempel in haar paspoort betreedt verzoekster op 31 juli 2022 het Belgische grondgebied.

1.6. Op 19 augustus 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar zoon A. met de Nederlandse nationaliteit. Op 12 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoekster tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingediende verzoekschrift wordt niet op de rol gezet met toepassing van artikel 39/69, § 1, zesde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat het niet tijdig werd geregulariseerd.

1.7. Op 29 september 2023 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar zoon A. met de Nederlandse nationaliteit. Op 27 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.09.2023 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse zoon, de genaamde [M.A.] [RR. ...]

Betrokkene vraagt deze keer gezinshereniging aan in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon waardoor toepassing dient gemaakt te worden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Dat laatstgenoemde wetsartikel stelt dat: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat “§2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- korte samenvatting woonsituatie van betrokkene, vermoedelijk opgesteld door referentiepersoon zelf
- bewijsstukken / onderdelen medisch dossier (afspraken, betalingen medische zorgen) op naam van betrokkene en echtgenoot van betrokkene: alle bewijsstukken dateren echter van de periode wanneer betrokkene en haar echtgenoot [M.M.] reeds in België aangekomen waren. Betrokkene reisde de Schengenzone in op 31.07.2022, haar echtgenoot is sinds 8.10.2020 in België. Deze hebben bijgevolg geen betrekking op het land van herkomst, maar op de situatie in België.
- briefjes van betalingen onderhoudsgelden vanwege referentiepersoon ten gunste van betrokkene, vanaf september 2022
- rekeninguittreksels met overschrijvingen vanwege referentiepersoon naar zijn vader [M.M.], vanaf september 2023
- jaaropgave 2022 (pensioen) op naam van [M.M.]
- deelcertificaten en integratie / inburgering op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegt. Eigenlijk zou dit ook niet kunnen, gezien referentiepersoon pas op 31.07.2022 de Schengenzone inreisde en referentiepersoon reeds sedert december 2019 onafgebroken in België verblijft. Een eventuele samenwoning in het land van herkomst, voor zover daar sprake van zou zijn doch niet wordt aangetoond, is bijgevolg onvoldoende recent om aanvaard te kunnen worden bij huidige aanvraag gezinshereniging van 29.09.2023.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan huidige aanvraag, legt betrokkene vermoedelijk de allerhande medische documenten toe. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze allen dateren van na betrokkenes binnenkomst in de Schengenzone en van na haar aankomst in België. Deze hebben bijgevolg geen betrekking op het land van herkomst, maar op de situatie in België. Betrokkene legt ter staving van de vermeende afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst ten opzichte van de voorgaande aanvraag gezinshereniging (cfr. aanvraag dd. 19.08.2022) geen nieuwe elementen voor. Op 10.02.2023 werd aan betrokkene het recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geweigerd gezien zij niet afdoend aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Ondanks betrokkene bij huidige aanvraag stukken voorlegt betreffende de situatie in België, is het weldegelijk de bedoeling dat betrokkene aantoonde reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien zij bij huidige aanvraag geen nieuwe stukken voorlegt om het ten laste zijn in het land van herkomst te staven, doen de allerhande stukken betreffende de situatie in België geen afbreuk aan het feit dat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet werd aangetoond.

Wat betreft de situatie in België, dient opgemerkt te worden dat de bedragen die betrokkene ontvangt van referentiepersoon te gering zijn om in het levensonderhoud te voorzien, gezien de huidige levensstandaard in België. Zij laten betrokkene niet toe om op duurzame wijze in de basisbehoeften te voorzien. Voor zover zij wensen aan te tonen dat referentiepersoon de medische/juridische kosten van betrokkene betaalt, leggen zij wellicht de rekeninguittreksels voor van de bankrekening van de referentiepersoon waaruit betalingen aan medische/juridische diensten blijken. Er kan echter geenszins worden vastgesteld dat dit specifiek gaat om de betaling van de medische/juridische kosten van betrokkene, het betreffen louter betalingen aan medisch/juridische diensten; in welk kader de betaling plaatsvindt wordt niet gespecificeerd. Niets sluit uit dat de betalingen kaderen in de persoonlijke medische verzorging van referentiepersoon zelf of dat de betaling van de juridische kosten een andere doel had.

Voor zover een medische afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon zou worden ingeroepen, stelt onze dienst het reële karakter van de diagnose niet ter discussie. Er wordt echter niet aangetoond dat betrokkene, omwille van haar medische toestand, daadwerkelijk aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon. Betrokkene toont niet aan dat referentiepersoon de nodige verzorging dient te bieden voor haar. Dat valt nergens in de medische attesten op te maken. Vandaar toont betrokkene ook niet aan dat haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten worden toegekend.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.08.2022 en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft het enkel betrekking op de situatie in België en niet op de situatie van afhankelijkheid van in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van

de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Voorwerp van het beroep

Bij brief van 15 mei 2024 doet verzoekster afstand van het beroep in zoverre in het inleidende verzoekschrift ook wordt opgekomen tegen een "bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.03.2024", nu er geen dergelijk bevel bestaat. Het thans voorliggende beroep betreft dus enkel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 27 maart 2023.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 4° en 3 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"1.

Artikel 40bis, §2, 4° en §3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

[...]

Als ascendent van een Unieburger komt verzoekende partij klaarblijkelijk in aanmerking voor een 'klassieke' aanvraag gezinshereniging op basis van art. 40bis § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk: "Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse zoon, genaamd [A.M.] [RR: ...]"

Desondanks stoelt de bevoegde overheid haar motivering op basis van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hetgeen het volgende bepaalt:

"Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd. (...) 2° de niet in artikel 40bis, S 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"

"Art. 47/3, §2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De bevoegde overheid kwalificeerde de situatie van verzoekende partij dan ook verkeerdelijk waarna een toetsing volgde op basis van foutieve wetsartikelen.

2.

Hoe dan ook voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden van een gezinshereniging op basis van art. 40bis § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij legt ter staving van het voornoemde bijkomend de volgende stukken voor:

1. Identiteitsbewijs van de economisch actieve Unieburger genaamd [A.M.] met Nederlandse nationaliteit, zoon van verzoekende partij (Stuk 2)

2. Bewijs van afstamming middels een geboorteakte van de Unieburger (Stuk 3)

Wat betreft de voorwaarde van het 'ten laste zijn' en het vormen van een gezinscel met een Unieburger verwijst de memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 ter verduidelijking van het begrip 'ten laste' naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie bepaalt dat 'ten laste' zijn een feitenkwestie is die via alle mogelijke manier bewezen mag worden.

Ter staving van het 'ten laste' zijn legt verzoekende partij verscheidene stukken, zoals hierboven reeds uiteengezet, voor waaruit blijkt dat zij niet louter financieel ten laste is, maar ook aangewezen is op haar zoon voor medische zorgen en dagdagelijkse ondersteuning, onder meer:

1. Onderdelen van het medisch dossier van verzoekende partij
2. Afspraken en betalingen van de medische zorgen door de zoon van verzoekende partij, de betreffende Unieburger

3. Andere betalingen en overschrijvingen ten voordele van verzoekende partij, met inbegrip van financiële ondersteuning voor verzoekende partij haar zoon vervoegde in België (Stuk 4)

Verder woont verzoekende partij bij haar zoon in en neemt de zoon van verzoekende partij volwaardig de financiële kosten en bijhorende administratie voor zijn rekening, zowel letterlijk als spreekwoordelijk.

Verzoekende partij verduidelijkt dat zij de diagnose 'darmkanker' kreeg waarna een reeks intensieve operaties volgden ter behandeling. Tot op heden dient verzoekende partij geregeld op controle te gaan en kreeg zij een PICK-katheter ingepland in haar bovenarm waarmee zij de noodzakelijke langdurige medicatie, zoals chemotherapie, toegediend krijgt.

Voornamelijk na een chemobehandeling is verzoekende partij heel zwak waarbij zij uiterst afhankelijk is van de goede zorgen van haar zoon, [A.M.], totdat de chemo haar lichaam heeft verlaten.

Of het land van herkomst de huidige noodzakelijk behandeling van verzoekende partij correct kan opvolgen, dit kan men in vraag stellen.

Hoe dan ook verliest verzoekende partij de noodzakelijk steun en verzorging die zij nodig heeft indien zij het grondgebied moet verlaten. Verzoekende partij kan namelijk niet terugvallen op vrienden en familie in haar land van herkomst. Bovendien beschikt verzoekende partij noch over eigen inkomsten, noch over onroerende goederen in haar land van herkomst. (Stuk 4, e en f)

3.

Het eerste middel samengevat, de bestreden beslissing is niet naar recht verantwoord daar de bevoegde overheid geen toepassing maakt van artikel 40bis, §2, 4° en §3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen terwijl verzoekende partij hier wel toe gerechtigd is."

3.1.1. Verzoeksters kritiek komt erop neer dat het bestuur haar aanvraag onterecht zou hebben gekwalificeerd als een aanvraag op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingen-wet, terwijl zij stelt in aanmerking te komen voor een "klassieke" gezinshereniging als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft volgens haar een toetsing aan de foute wetsartikelen plaatsgevonden. Zij zet vervolgens uiteen waarom zij van mening is dat zij voldoet aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op basis van deze laatste wetsbepaling, met name nu zij de ascendent is van een Nederlandse onderdaan die als Unieburger economisch actief is in België en zij ten laste is van haar Nederlandse zoon, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.1.2. Verzoeksters standpunt dat zij haar aanvraag tot gezinshereniging steunde op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vindt echter geen steun in de voorliggende stukken van het administratief dossier. De aanvraag vermeldt zo duidelijk dat deze werd gedaan als "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin" van een Nederlandse onderdaan en verzoekster heeft deze aanvraag ook zelf ondertekend. Aldus vroeg zij zelf de gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en is er geen sprake van dat het bestuur een op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag op eigen houtje zou hebben geherkwalificeerd naar een aanvraag op grond van artikel 47/1 van dezelfde wet. Waar verweerder bij zijn nota de voormelde aanvraag als "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin" onder de vorm van de bijlage 19ter nogmaals voegt, brengt verzoekster hier op de zitting verder ook niets meer tegen in.

3.1.3. Verzoekster getuigt bovendien niet van het rechtens vereiste belang waar zij betoogt dat een toetsing aan de foute wetsartikelen werd doorgevoerd, enerzijds gelet op de voormelde vaststelling dat zij zelf haar aanvraag steunde op de hoedanigheid van "ander familielid" in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en anderzijds omdat het bestuur in elk geval een beoordeling heeft doorgevoerd inzake het "ten laste zijn" van de Nederlandse referentiepersoon en niet blijkt dat de beoordeling anders zou zijn geweest in zoverre dit werd onderzocht in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van de voorliggende stukken blijkt dat verzoekster de aanvraag deed omdat zij "ten laste" is van haar Nederlandse zoon. De vaststelling dringt zich op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie het begrip "ten laste zijn" zowel voor de ascendenten van een Unieburger in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet als voor de "andere familieleden" van een Unieburger in de zin van artikel 47/1, 2° van deze wet zo heeft geïnterpreteerd dat de "situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is" (wat de "andere familieleden" betreft: HvJ (Grote Kamer) 5 september 2012, zaak C-83/11, Rahman; wat de "gewone familieleden" betreft: HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia en HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Verzoekster betwist ook nergens concreet dat de situatie van afhankelijkheid, voor de gezinshereniging op grond van zowel artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als artikel 47/1 van deze wet, moet bestaan in het land van herkomst, in casu Marokko, op het ogenblik dat zij de Unieburger komt

vervoegen. Zij verwijst ook zelf, wat de invulling van het *“ten laste zijn”* betreft, naar de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

In de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster aan de hand van de stukken die zij heeft voorgelegd bij haar aanvraag van 29 september 2023 niet aantoonde dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst. Verweerder stelde vast dat de voorgelegde medische documenten dateren van na verzoeksters binnenkomst op het Schengen- en Belgische grondgebied en deze geen betrekking hebben op haar situatie in het land van herkomst. Verweerder verwijst ook naar zijn eerdere weigeringsbeslissing van 10 februari 2023, waarbij hij reeds vaststelde dat verzoekster niet het bewijs leverde dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse zoon, overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ter zake lagen volgens verweerder geen nieuwe elementen voor, nu verzoekster zich beperkte tot het voorleggen van stukken inzake haar situatie in België. Volgens verweerder doen de in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde stukken inzake de situatie in België geen afbreuk aan het feit dat de afhankelijkheidsrelatie (van) in het land van herkomst moet worden aangetoond en hieromtrent niets werd voorgelegd in het kader van de thans voorliggende aanvraag.

Verzoekster houdt weliswaar voor dat zij wel degelijk ten laste zou zijn van haar Nederlandse zoon, zoals bedoeld in de wetgeving en rechtspraak van het Hof van Justitie, maar zonder dat zij met haar uiteenzetting concreet aantoonde dat verweerder bij zijn voormelde beoordeling heeft gehandeld in strijd met de wet of dat hij hierbij de stukken die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van haar thans voorliggende aanvraag niet correct heeft beoordeeld.

Verzoekster betoogt allereerst dat zij ten laste is van haar Nederlandse zoon, financieel en voor haar medische zorgen en dagdagelijkse ondersteuning, waarvoor zij verwijst naar allerlei stukken zoals gevoegd onder haar *“stuk 4”* van het verzoekschrift. Het stuk 4 zoals gevoegd bij het verzoekschrift betreft echter hoofdzakelijk een *“actualisatie”* van het bewijs van het *“ten laste”* zijn.

In de eerste plaats betreft het zo een actualisatie van verzoeksters medisch dossier, meer bepaald een nieuw medisch stuk van 6 mei 2024 waarin staat dat verzoekster thans in remissie is maar nog een nauwe oncologische opvolging behoeft. Verder betreft het een ziekenhuisfactuur van 20 december 2022 en een afbetalingsplan. Nog brengt verzoekster een handgeschreven verklaring van de referentie-persoon gedateerd op 4 mei 2024 naar voor. Dit betreffen echter alle nieuwe stukken die verzoekster niet reeds ter beoordeling voorlegde bij het bestuur. Veel van deze stukken dateren ook van na het nemen van de bestreden beslissing. Wat deze nieuw aangebrachte stukken betreft, moet de Raad erop wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken en gegevens die verzoekster niet voorlegde aan het bestuur en die zij pas voor het eerst in de procedure voor de Raad naar voor brengt. Verzoekster kan deze stukken en de hierin vervatte gegevens dan ook niet dienstig aanwenden in het kader van het thans voorliggende beroep. De Raad kan zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens en stukken, te oordelen of er in verzoeksters geval is voldaan aan de vereiste van het ten laste zijn. Het kwam verzoekster toe om haar aanvraag zo volledig mogelijk te onderbouwen met alle nuttige en relevante gegevens en stukken.

Onder haar stuk 4 bij het verzoekschrift legt verzoekster daarnaast stukken voor inzake betalingen die zij in haar land van herkomst ontving van de Nederlandse referentiepersoon en attesten uit Marokko gedateerd op 30 december 2021 die stellen dat zij er geen inkomsten of onroerende goederen heeft. Ook deze stukken heeft verzoekster echter niet (opnieuw) voorgelegd in het kader van de thans voorliggende aanvraag van 29 september 2023 waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt. In zoverre deze stukken wel reeds voorlagen bij de eerdere visumaanvragen en/of aanvraag tot gezinshereniging kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder in zijn eerdere weigeringsbeslissingen inzake deze aanvragen reeds heeft vastgesteld dat verzoekster aan de hand hiervan het bewijs van het ten laste zijn niet (afdoende) heeft geleverd. Deze eerdere beslissingen zijn thans definitief in het rechtsverkeer. Alleszins kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster deze stukken niet opnieuw heeft voorgelegd in het kader van de thans voorliggende aanvraag, zodat niet blijkt dat het bestuur hier nog specifiek rekening mee diende te houden. Het bestuur kon op dit punt volstaan met een verwijzing naar zijn eerdere weigeringsbeslissing. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoekster in het kader van de thans gevoerde procedure nog dienstig kan verwijzen naar de voormelde stukken om een onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de weigeringsbeslissing van 10 februari 2023 verweerder ook vaststelde dat verzoekster nog steeds een gezinssel vormt met haar echtgenoot, dat van echtgenoten *“kan verondersteld worden dat zij elkaar ten laste hebben”* en dat zij aldus dient aan te tonen *“dat haar echtgenoot haar ten laste heeft en daartoe over de nodige bestaansmiddelen beschikt opdat*

betrokkene niet ten laste van het sociale zekerheidsstelsel zal vallen” of nog dat “voor zover hij daartoe niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt, de andere inwonende Unieburgers wél over de nodige bestaansmiddelen beschikken om zichzelf, hun gezinsleden én betrokkene in haar onderhoud te voorzien”. Zoals aangehaald, is deze beslissing intussen definitief in het rechtsverkeer. Het is verzoekster zelf die er vervolgens voor heeft geopteerd om andermaal de gezinshereniging in functie van haar Nederlandse zoon te vragen, en niet in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Zoals dit blijkt uit de bestreden beslissing, en op zich niet wordt betwist door verzoekster, legde zij ter staving van de thans voorliggende aanvraag, inzake “het ten laste zijn”, wel volgende stukken voor:

- “- korte samenvatting woonsituatie van betrokkene, vermoedelijk opgesteld door referentiepersoon zelf*
- bewijsstukken / onderdelen medisch dossier (afspraken, betalingen medische zorgen) op naam van betrokkene en echtgenoot van betrokkene: alle bewijsstukken dateren echter van de periode wanneer betrokkene en haar echtgenoot [M.M.] reeds in België aangekomen waren. Betrokkene reisde de Schengenzone in op 31.07.2022, haar echtgenoot is sinds 8.10.2020 in België. Deze hebben bijgevolg geen betrekking op het land van herkomst, maar op de situatie in België.*
- briefjes van betalingen onderhoudsgelden vanwege referentiepersoon ten gunste van betrokkene, vanaf september 2022*
- rekeninguittreksels met overschrijvingen vanwege referentiepersoon naar zijn vader [M.M.], vanaf september 2023*
- jaaropgave 2022 (pensioen) op naam van [M.M.]*
- deelcertificaten en integratie / inburgering op naam van betrokkene”*

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening werd gehouden met deze voorgelegde stukken. Verweerder stelde echter vast dat “deze allen dateren van na betrokkenes binnenkomst in de Schengenzone en van na haar aankomst in België. Deze hebben bijgevolg geen betrekking op het land van herkomst, maar op de situatie in België” en dat “[o]ndanks betrokkene bij huidige aanvraag stukken voorlegt betreffende de situatie in België, [...] het weldegelijk de bedoeling [is] dat betrokkene aantoont reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien zij bij huidige aanvraag geen nieuwe stukken voorlegt om het ten laste zijn in het land van herkomst te staven, doen de allerhande stukken betreffende de situatie in België geen afbreuk aan het feit dat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet werd aangetoond.” Verweerder benadrukt aldus dat een afhankelijkheidsrelatie (van) in het land van herkomst moet worden aangetoond opdat verzoekster als “ten laste” van de Nederlandse referentiepersoon kan worden beschouwd, wat verzoekster nergens concreet betwist, en dat hieromtrent niets werd voorgelegd in de voorliggende aanvraag.

Verzoekster houdt thans voor dat zij in België inwoont bij de Nederlandse referentiepersoon en deze haar financiële kosten “en bijhorende administratie” voor zijn rekening neemt. Zij verduidelijkt dat bij haar in België darmkanker werd vastgesteld waarvoor zij werd behandeld en nog wordt opgevolgd en waarvoor zij kan terugvallen op de goede zorgen van haar zoon in België. Met deze feitelijke uiteenzetting toont verzoekster echter het onwettig of feitelijk onjuist karakter van de voormelde beoordeling door verweerder in de bestreden beslissing nog niet aan, met name dat is vereist dat verzoekster van in haar land van herkomst ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon en dit niet blijkt op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken. Verzoekster gaat nergens concreet in op de voormelde beoordeling en toont niet aan dat de doorgevoerde beoordeling in strijd is met de relevante wetsbepalingen, die in elk geval vereisen dat een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst moet worden aangetoond.

Daarenboven stelde verweerder inzake de voorgelegde stukken nog het volgende vast:

“Wat betreft de situatie in België, dient opgemerkt te worden dat de bedragen die betrokkene ontvangt van referentiepersoon te gering zijn om in het levensonderhoud te voorzien, gezien de huidige levensstandaard in België. Zij laten betrokkene niet toe om op duurzame wijze in de basisbehoeften te voorzien. Voor zover zij wensen aan te tonen dat referentiepersoon de medische/juridische kosten van betrokkene betaalt, leggen zij wellicht de rekeninguittreksels voor van de bankrekening van de referentiepersoon waaruit betalingen aan medische/juridische diensten blijken. Er kan echter geenszins worden vastgesteld dat dit specifiek gaat om de betaling van de medische/juridische kosten van betrokkene, het betreffen louter betalingen aan medisch/juridische diensten; in welk kader de betaling plaatsvindt wordt niet gespecificeerd. Niets sluit uit dat de betalingen kaderen in de persoonlijke medische verzorging van referentiepersoon zelf of dat de betaling van de juridische kosten een andere doel had.

Voor zover een medische afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon zou worden ingeroepen, stelt onze dienst het reële karakter van de diagnose niet ter discussie. Er wordt echter niet aangetoond dat betrokkene, omwille van haar medische toestand, daadwerkelijk aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon. Betrokkene toont niet aan dat referentiepersoon de nodige verzorging dient te bieden voor

haar. Dat valt nergens in de medische attesten op te maken. Vandaar toont betrokkene ook niet aan dat haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten worden toegekend."

Ook deze motivering in de bestreden beslissing laat verzoekster ongemoeid.

In zoverre verzoekster zich nog de vraag stelt of de noodzakelijke medische zorgen voor haar ook beschikbaar zijn in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat verzoekster hiermee andermaal nog niet het onwettig karakter van de voorliggende beslissing aantoont die draait rond de vraag of zij aannemelijk kon maken of zij, in het land van herkomst, ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Zij gaat er nog aan voorbij dat de bewijslast op de aanvrager berust. Noch in het kader van haar aanvraag noch in het voorliggende beroep bracht of brengt zij een begin van bewijs naar voor dat de noodzakelijke medische zorgen niet voorhanden zijn in het land van herkomst. Zij heeft daarenboven steeds de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster ten slotte in haar middel betoogt dat zij, indien zij het grondgebied moet verlaten, de noodzakelijke steun en verzorging door de Nederlandse referentiepersoon zal verliezen en in haar land van herkomst niet zal kunnen terugvallen op vrienden en familie, of op eigen inkomsten of onroerende goederen, benadrukt de Raad allereerst dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verder gaat zij voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zij *"daadwerkelijk aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon"* of dat de *"referentiepersoon de nodige verzorging dient te bieden voor haar"*, nu dit nergens valt op te maken uit de medische attesten. Verzoekster geeft dan wel aan dat zij hiermee niet akkoord gaat, maar zij laat na om concreet, aan de hand van de medische stukken die werden voorgelegd bij de aanvraag, aan te tonen dat deze beoordeling van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is. Nergens in haar aanvraag gaf verzoekster verder aan dat zij in haar land van herkomst niet kan terugvallen op vrienden en familie. Ook thans betreft dit trouwens niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele wijze wordt geconcretiseerd of onderbouwd met een begin van bewijs. Waar zij aanvoert in haar land van herkomst noch over eigen inkomsten noch over onroerende goederen te beschikken, wordt herhaald dat verzoekster de ter zake gevoegde stukken bij haar verzoekschrift niet langer heeft voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag. Deze stukken werden wel reeds voorgelegd bij de vorige aanvraag, maar er werd vastgesteld dat verzoekster onder meer aan de hand van deze stukken het bewijs van het ten laste zijn van de Nederlandse referentiepersoon niet afdoende kon leveren. Nu verzoekster deze stukken niet opnieuw voorlegde in het kader van de thans voorliggende aanvraag, blijkt niet dat verweerder hiermee nog concreet rekening diende te houden in de bestreden beslissing.

3.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij licht haar middel toe als volgt:

"4.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 8 EVRM omvat de bescherming van het recht op een privéleven, familieleven en gezinsleven. Een afwijking van dit artikel is mogelijk zolang de zogenaamde fairbalance-toets wordt doorstaan waarbij het belang van de vreemdeling en zijn familie enerzijds en het belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds moeten worden afgewogen.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang gelezen met art. 8 EVRM, maakt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdend met de fundamentele rechten, het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

5.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied België te verlaten zou als gevolg hebben dat verzoekende partij geen gezinsleven meer kan onderhouden met haar zoon, de heer [A.M.], die verzoekende partij gelet op haar gezondheidstoestand ten laste neemt.

Immers beschikt verzoekende partij noch over een eigen inkomen, noch over onroerend eigendom in haar land van herkomst. Verzoekende partij was reeds in haar land van herkomst afhankelijk van haar zoon. (Stuk 4, e en f) De verslechterende gezondheidstoestand naar aanleiding van de darmkanker van verzoekende partij maakte de afhankelijkheid des te groter.

Verzoekende partij bracht reeds verscheidene stukken hieromtrent naar voor. Verzoekende partij verwijst integraal naar de middelen hieromtrent reeds uiteengezet onder paragraaf 2.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat de heer [A.M.], een Unieburger, België zou moeten verlaten daar hij verzoekende partij niet onondersteund kan achterlaten in het land van herkomst.

6.

De hierboven vermelde elementen met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij, alsook de gevolgen hiervan zijn klaarblijkelijk van aard om een invloed te hebben op de bestreden beslissing daar deze elementen het gezins- en familieleven van verzoekende partij diep raken.

Er is duidelijk geen rekening gehouden met alle pertinente feiten conform art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch geeft men blijk van een zorgvuldig uitgevoerde belangenafweging conform art. 8 EVRM.

7.

Het tweede middel samengevat, de bestreden beslissing is niet naar recht verantwoord daar de belangenafweging overeenkomstig art. 8 EVRM, in samenhang gelezen met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen klaarblijkelijk niet zorgvuldig werd uitgevoerd.”

3.2.1. Verzoeksters kritiek komt er concreet op neer dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doordat dit tot gevolg heeft dat zij geen gezinsleven meer kan onderhouden met haar Nederlandse zoon die haar gelet op haar gezondheidstoestand ten laste neemt. Dit betoog gaat er andermaal aan voorbij dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelt ook louter over verwijderingsbeslissingen. Noch deze uiteenzetting noch de aangevoerde schending van dit laatste wetsartikel is dus dienstig in het kader van de huidige beroepsprocedure.

3.2.2. In de mate dat moet worden aangenomen dat verzoekster ook de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM specifiek wat de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat dit verdragsartikel – dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven omvat – luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroept zich op een gezins- en familieleven met haar Nederlandse zoon.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen meerder-jarige kinderen en hun ouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu dient daarom een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekster en haar Nederlandse zoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in zowel artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° als artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat de aanvrager ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan wat in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toetsing van

artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor meerderjarige bloedverwanten slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (in gelijkaardige zin: RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekster betoogt dat haar zoon haar, gelet op haar gezondheidstoestand, ten laste neemt, nu zij niet over een eigen inkomen noch over onroerende eigendom beschikt in haar land van herkomst en zij reeds van in haar land van herkomst afhankelijk was van haar zoon. Zij betoogt dat haar verslechterde gezondheidstoestand doordat in België darmkanker bij haar werd vastgesteld, haar afhankelijkheid des te groter maakt. Zij betoogt dat haar zoon, een Unieburger, België zou moeten verlaten daar hij haar niet zonder ondersteuning kan achterlaten in haar land van herkomst.

In casu blijkt dat verweerder in de eerdere visumbeslissingen en de eerdere weigeringsbeslissing van 12 februari 2023 reeds oordeelde dat verzoekster het ten laste zijn van haar Nederlandse zoon niet (voldoende) aantoonde. Middels de bestreden beslissing wordt ook verzoeksters meest recente aanvraag tot gezinshereniging geweigerd, omdat niet is aangetoond dat zij daadwerkelijk, (van) in het land van herkomst, ten laste is van haar Nederlandse zoon. Nog stelde verweerder hij vast als volgt:

“Wat betreft de situatie in België, dient opgemerkt te worden dat de bedragen die betrokkene ontvangt van referentiepersoon te gering zijn om in het levensonderhoud te voorzien, gezien de huidige levensstandaard in België. Zij laten betrokkene niet toe om op duurzame wijze in de basisbehoeften te voorzien. Voor zover zij wensen aan te tonen dat referentiepersoon de medische/juridische kosten van betrokkene betaalt, leggen zij wellicht de rekeninguittreksels voor van de bankrekening van de referentiepersoon waaruit betalingen aan medische/juridische diensten blijken. Er kan echter geenszins worden vastgesteld dat dit specifiek gaat om de betaling van de medische/juridische kosten van betrokkene, het betreffen louter betalingen aan medisch/juridische diensten; in welk kader de betaling plaatsvindt wordt niet gespecificeerd. Niets sluit uit dat de betalingen kaderen in de persoonlijke medische verzorging van referentiepersoon zelf of dat de betaling van de juridische kosten een andere doel had.

Voor zover een medische afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon zou worden ingeroepen, stelt onze dienst het reële karakter van de diagnose niet ter discussie. Er wordt echter niet aangetoond dat betrokkene, omwille van haar medische toestand, daadwerkelijk aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon. Betrokkene toont niet aan dat referentiepersoon de nodige verzorging dient te bieden voor haar. Dat valt nergens in de medische attesten op te maken. Vandaar toont betrokkene ook niet aan dat haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten worden toegekend.”

De Raad herhaalt dat, in zoverre verzoekster verwijst naar de stukken inzake geldstortingen voor haar komst naar België en inzake het onvermogen in Marokko, zij deze stukken niet langer heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van de thans voorliggende aanvraag. Deze stukken dienden door het bestuur dus niet langer te worden betrokken bij de bestreden beslissing. Het bestuur heeft deze stukken reeds beoordeeld in zijn eerdere beslissingen, maar geoordeeld dat hiermee het ten laste zijn van de referentiepersoon niet is aangetoond. Deze beslissingen zijn niet het voorwerp van huidig beroep en zijn thans definitief in het rechtsverkeer. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de Nederlandse referentiepersoon, zoals dit in het verleden blijkbaar gebeurde, ook steeds vanuit België nog financiële of materiële ondersteuning kan bieden aan verzoekster in Marokko.

In zoverre verzoekster betoogt afhankelijk te zijn van haar Nederlandse zoon omwille van haar verslechterde gezondheidstoestand, moet verder worden herhaald dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat verweerder niet op zorgvuldige en redelijke wijze, op basis van de bij hem aangebrachte stukken, tot de voormelde beoordeling is gekomen. Verzoekster neemt zelfs niet de moeite in te gaan op de voormelde concrete motieven inzake de bij de aanvraag van 29 september 2023 voorgelegde stukken dat de bedragen die zij in België ontvangt van de referentiepersoon te gering zijn om in het levensonderhoud te voorzien, gezien de huidige levensstandaard in België, dat op basis hiervan niet blijkt dat de referentiepersoon de medische/juridische kosten van verzoekster betaalt en dat uit de voorgelegde medische stukken evenmin blijkt dat verzoekster, omwille van haar medische toestand, daadwerkelijk is aangewezen op de zorg van de referentiepersoon. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen.

Nu verzoekster bij haar thans voorliggende aanvraag geen voldoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen haar en haar Nederlandse zoon aanbracht, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing en wat zij niet weerlegt, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM door het nemen van deze beslissing worden vastgesteld. In de gegeven omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd in haar standpunt dat een verdere belangenafweging zich opdrong.

Er wordt ook nogmaals herhaald dat de bestreden beslissing enkel ingaat op de door verzoekster ingediende aanvraag van 29 september 2023. Dit laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“8.

Art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dat de overheid in alle administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken gehouden is tot het afdoende motiveren hiervan.

Hieruit volgt dat de beslissende overheid duidelijk de motieven moet aangeven op grond waarvan beslissingen worden genomen.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel draagt de overheid daarnaast de verplichting om op een zorgvuldige wijze haar beslissing voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

9.

In casu vroeg verzoekende partij een gezinshereniging aan met haar meerderjarige zoon [A.M.], een Unie-burger.

Zoals reeds uiteengezet in paragraaf 1-3, kwalificeerde de bevoegde overheid de situatie van verzoekende partij verkeerdelijk waarna een toetsing volgende op basis van foutieve wetsartikelen. Dit feit alleen al toont aan dat de bevoegde overheid tekort komt aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Verder geeft de overheid niet te kennen hoe men de aard van, en voornamelijk de gevolgen op de gezondheidstoestand van verzoekende partij in rekening brengt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook het risico dat de zoon van verzoekende partij, een Unieburger, België en de EU in het verlengde zal moeten verlaten daar hij zijn moeder vanzelfsprekend niet onondersteund in het land van herkomst kan achterlaten blijkt niet in overweging te worden genomen.

10.

Het derde middel samengevat, de overheid komt klaarblijkelijk te kort aan de motiveringsverplichting, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.3.1. Verzoekster voert aldus in de eerste plaats een schending aan van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing worden zowel de juridische als de feitelijke overwegingen opgenomen. Zo wordt eerst geduid dat verzoekster de gezinshereniging met haar Nederlandse zoon heeft gevraagd op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens ingegaan op de verschillende door verzoekster voorgelegde bewijsstukken, die worden getoetst aan de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezins-hereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon en hieruit evenmin blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Ook wordt een werkelijke afhankelijkheidsrelatie in België betwist. Ook dit wordt concreet onderbouwd. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In zoverre verzoekster betoogt dat verweerder haar aanvraag heeft getoetst aan de foute wetsartikelen, merkt de Raad op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoekster ziet nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat volgens haar de aanvraag werd getoetst aan de foute wetsartikelen. In dit verband volstaat het te verwijzen naar de bespreking ter zake in het kader van verzoeksters eerste middel, waarbij reeds werd vastgesteld dat verzoekster zelf ervoor heeft gekozen om haar aanvraag in te dienen als “*ander familielid*” in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij in geen geval een voldoende belang heeft bij haar kritiek doordat niet blijkt dat een onderzoek van haar aanvraag in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wezenlijk tot een andere beslissing had kunnen leiden.

3.3.3. Verzoekster betoogt ten slotte dat niet blijkt hoe “*de aard van, en voornamelijk de gevolgen op [haar] gezondheidstoestand [...]*” in rekening zijn gebracht of nog het risico voor haar zoon om in navolging van haar het gehele EU-grondgebied te moeten verlaten. Dit betoog van verzoekster gaat echter andermaal voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Voor zover een medische afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon zou worden ingeroepen, stelt onze dienst het reële karakter van de diagnose niet ter discussie. Er wordt echter niet aangetoond dat betrokkene, omwille van haar medische toestand, daadwerkelijk aangewezen is op de zorg van de referentiepersoon. Betrokkene toont niet aan dat referentiepersoon de nodige verzorging dient te bieden voor haar. Dat valt nergens in de medische attesten op te maken. Vandaar toont betrokkene ook niet aan dat haar een afgeleid recht op verblijf zou moeten worden toegekend.”

Verzoekster gaat nergens concreet in op deze beoordeling in de bestreden beslissing en toont niet aan dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste van verzoekster te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS